

Laat Jezus je hart binnengaan

Preek over Efeziërs 3:17

Te lezen: Efeziërs 3:14-19
14 oktober 2012

In zijn boek *Een kwestie van leven* geeft Nicky Gumbel een voorbeeld waarin duidelijk wordt waar het in het geloof op aankomt. Hij vertelt het verhaal van een koorddanser die een kabel had gespannen over de Niagarawaterval op de grens van Amerika en Canada. Terwijl het publiek ademloos toekeek liep hij heen en weer, van de ene kant van de waterval naar de andere. Eerst liep hij met een evenwichtsstok in zijn handen, een hulp om in balans te blijven. Daarna liep hij helemaal los. Toen pakte hij een kruiwagen en duwde die heen en weer terug. Het publiek vermaakte zich kostelijk. Wat geboden werd was het geld van het toegangskaartje meer dan waard. Maar na de act met de lege kruiwagen deed de koorddanser een beroep op dat publiek: 'Geloof u dat ik met een mens in die kruiwagen ook veilig heen en weer kan lopen?'. Iedereen geloofde het. Toen maakte hij dat geloof spannend: 'Wie van u neemt plaats in de kruiwagen?' En toen werd het stil. Er gebeurde niets. Tenslotte meldde zich een oude vrouw. Dat was de moeder van de koorddanser. Zij vertrouwde haar zoon volkomen. Zij vertrouwde haar leven toe aan de bekwaamheden van haar zoon. Zij kende hem volkomen. Dat is geloven in een notendop. Het wagen met iemand de je volledig vertrouwt.

Dat was een spannend verhaal, van die koorddanser, van die lege kruiwagen, van die uitnodiging om daarin plaats te nemen. Een spannend verhaal. Zo spannend is geloof. Ik denk dat hier vanmorgen mensen zitten die het geloof helemaal niet spannend vinden. Je bent opgegroeid in een christelijk gezin. Het geloof is je met de paplepel ingegoten. Kindergebedjes voor het eten en slapen gaan. De kinderbijbel. Christelijke liedjes voor de kinderen: van Elly en Rikkert en zo. De zondagschool. Als je eraan terugdenkt krijg je best een warm gevoel van binnen. Je kindergeloof ademde de sfeer van geborgenheid en bevestiging. Daar heeft een kind ook recht op. In zo'n sfeer kan een kind opgroeien tot een evenwichtig mens, ook tot een evenwichtig gelovige. Maar echt spannend is dat kindergeloof niet. Je vindt het geloof helemaal niet spannend. Je zit hier omdat je van je ouders moet. Of u zit hier uit gewoonte, met desgevraagd als reden dat het een goede gewoonte is. Beter dan zondagmorgen uitslapen. Of u komt uit een christelijk milieu waarin voortdurend over allerlei leerstellingen werd gedebatteerd. Je moest dit voor waar houden. En dat was een verwerpelijke leugen. Dit was goed om te doen. En dat was helemaal fout. Een discussiegeloof. Om moe van te worden. Niet spannend. Dat wil zeggen: Het was af en toe best spannend of de onderlinge vrede gehandhaafd zou blijven. Maar het niet spannend in uitdagende zin. Dat je uitgedaagd wordt, dat er een appèl op je gedaan wordt in die kruiwagen plaats te nemen.

Je vindt het geloof niet spannend. Heb je misschien de trein gemist? Na je christelijke opvoeding en je kindergeloof raakte de warme vanzelfsprekendheid er af. Je werd ouder. Het leven werd spannender. Op school. In de vriendenkring. Op een avondje stappen. In een relatie die je begon. Het leven werd spannender. Heb je toen misschien de trein van het geloof gemist? Heb je toen Christus met een lege kruiwagen over het koord van het leven laten lopen? Het geloof wordt spannend als

je het op de beslissende, de spannende momenten van je leven met Christus waagt. Een spannend geloof rust op het fundament van vertrouwen. Die vrouw durfde het aan om in de kruiwagen van de koorddanser te gaan zitten, omdat die koorddanser haar zoon was, die ze volkomen vertrouwde. Hij was opgegroeid in haar eigen huis. Ze wist wat ze aan hem had.

We lezen uit de bijbel Efeziërs 3:14-19. En het gedeelte dat ik extra aandacht wil geven staat in vers 17: 'zodat door uw geloof Christus kan gaan wonen in uw hart'. Dat is geloven: Christus toelaten in je hart. De deur van je leven openzetten zodat Christus kan binnenkomen. Niet als gast, uitgenodigd om een gebed te verhoren. Of als klusjesman, opgebeld om bij je thuis iets te repareren wat je zelf niet kon klaren. Maar de deur van je leven openzetten zodat Jezus er zijn intrek kan nemen als hoofdbewoner. Zodat Hij binnenkomt met zijn hele inventaris. En daarmee het huis van je leven inricht, 'zodat door je geloof Christus kan gaan wonen in je hart'. In zo'n intieme relatie groeit een vertrouwen dat de moed geeft om in de kruiwagen plaats te nemen. Als de hoofdbewoner van je huis ineens ook een koorddanser blijkt te zijn die je wil meenemen op een heel spannend traject dat je in het leven moet gaan.

'Zodat door uw geloof Christus kan gaan wonen in uw hart'. Maar hoe komt het zover? Het thema van deze dienst is: 'Wat is het geheim van geloven?' Daar moeten we nuchter over zijn. Dat krijg je zelf niet voor elkaar. Hoe christelijk je ook bent opgevoed, hoe vaak je uit goede gewoonte ook naar de kerk gaat, hoeveel je van de Bijbel weet en over de principes van het geloof kunt debatteren, dit regel je zelf nooit: dat Christus door het geloof woning maakt in je leven. Die tekst is onderdeel van een gebed:

'Daarom buig ik mijn knieën voor de Vader' (vers 14).

Dat Christus door het geloof intrek in je leven neemt, is verhooring van dit gebed, is een geschenk van God zelf:

'moge Hij – dat is God – uw innerlijk wezen kracht en sterkte schenken door Zijn geest, zodat door uw geloof Christus kan gaan wonen in uw hart' (vers 16,17)

Je regelt dit niet zelf. Het wordt je door God gegeven. Het is verhooring van gebed. Hoeveel is er voor jou, voor u, door anderen gebeden? Geloof is een diep vertrouwen in Christus, een vertrouwen dat is gebaseerd op een persoonlijke relatie met Hem: je leeft met Hem samen, Hij woont in je hart. Dat vertrouwen is zo sterk dat je de spannende avonturen van het leven met Hem aandurft. Je durft in de kruiwagen te stappen en je over het slappe koord boven diepe onzekerheden te laten leiden. Dat is geloof. Van begin tot eind. Zo begint het geloof ook: dat je het met Christus waagt. Dat je Hem vertrouwen schenkt. Hij wil woning maken in je hart. Dan moet je de voordeur durven open doen. Hij stelt zich voor als degene die jou zo lief heeft gehad, dat Hij aan het kruis Zijn leven voor je heeft gegeven. Hij toont zijn identiteitsbewijs. Hij toont de littekens op zijn handen, waardoor eens de spijkers zijn gegaan. En net als lang geleden tegen Thomas zegt Hij tegen je: 'Wees niet langer ongelovig, maar geloof'.

Hij wil woning maken in je hart. Dan moet je Hem binnen durven laten. Durf je het aan Hem toegang te geven in je verleden, in je geschiedenis? Bij de fotoalbums en de plakboeken op tafel. Laat Hem erin bladeren en vertel je verhaal bij alles wat daarin te zien is. Het verhaal van dat jongetje dat er wat ongelukkig bij staat op die klassenfoto. Het verhaal bij die trouwfoto, toen jullie daar beiden stonden te stralen.

En het verhaal daarna. Laat Hem wonen in je verleden, ook in wat verkeerd ging. Waarin je te kort schoot, waarin je schuldig staat. Hij wil erin wonen als degene die vergeeft, verzoent, heelt. Durf Hem toegang te verlenen in de actualiteit van het hier en nu van je leven. In de vraag met wat u moet doen met de informatie die u hebt over een onfrisse affaire op uw werk? Net doen of je niets gezien hebt? Of aan het licht brengen wat in het duister gebeurt? Vreselijk spannend. 'Heer wat wilt u dat ik doe?' Durf Hem toe te laten in je levensstijl. In de gewoontes die je hebt. In de spanningen in je gezin. In de afspraken die je maakt. Vreselijk spannend. Zeker als het de eerste keer is. Maar zo begint het geloof. Hij maakt woning in je hart.

Durf Hem ook binnen te laten in je toekomst. Als het gaat om beroepskeuze. Volgend jaar, na je examen, moet je kiezen voor een vervolgopleiding. Durf te bidden: 'Heer wat wilt u dat ik later ga doen?' Christus binnen laten in je toekomst. Dan word je een mens die hoop heeft. Hoop hebben Dat is: niet bang zijn voor de dag van morgen, hoewel er dan om 10.00 uur een moeilijk gesprek met het chef op de agenda staat. Dat is: de verwachting hebben dat het komend jaar een goed en zinvol jaar kan zijn, hoewel je verleden maand bent ontslagen en het op je vijftigste niet mee zal vallen een nieuwe baan te vinden. Hoop hebben in zijn meest uiterste vorm. Dat is in vertrouwen afscheid van het leven kunnen nemen, als de dokter gezegd heeft dat je uitbehandeld bent. Als Christus woning heeft in je leven heb je toekomst, ook over de waterval van de dood heen, ook over de dag van je dood heen. Hij zal je laten delen in zijn eigen opstanding uit de dood.

Geloven is spannend. Zo spannend als het leven. Daarom is geloof levensecht. Geloven is in de kruiwagen durven stappen en je door Christus over het smalle koord van het leven laten leiden. Dat begint ermee dat je Hem het volledig vertrouwen schenkt. Dat begint ermee dat je de voorkeur van je leven voor Hem opent, zodat Hij in je hart kan gaan wonen.

GEBED

Heer hebt ons net horen zingen: “Juicht, juicht alom de Heer”.

We zongen allemaal mee. De één uitbundig omdat hij veel te juichen heeft. Mooie en goede dingen beleefd. Die worden nog mooier als je dan juicht, juicht voor U.

U hebt ook hen gehoord die het lied maar moeilijk over hun lippen krijgen. U hebt hen toch de mond geopend. Dank U daarvoor. Dat U hen in hun verdriet, zorgen en teleurstellingen hebt bevestigd in hun geloof, zelfs tegen de nuchtere feiten van hun leven in.

Dank U dat u een God bent voor heel het leven, van heel het leven.

Van de blije en van de verdrietige dingen.

Van onze zaerheden. En van onze onzekerheden. U bent onze God. Onze God in onze successen. En mislukkingen. In de goede dingen die we doen. U wilt ook onze God zijn in onze fouten en onze schuld. U bent de God van ons leven. En op de dag van onze dood bent u ook onze God.

Heer nodig ons vandaag tot dit geloof in U.

Bevestig ons in dit geloof.